

La seva mort

A la memòria d'Ignasi Iglesias

Potsé el vent colltorçava una espiga
o esfullava una rosa sense gens de rezel.
La seva mort ens fou la més pesant fatiga,
o fou, millor encara, el traspàs d'un estel.
D'un estel que se'n va com els altres,
cap a l'ombra on s'apaguen els màgics estels
des d'on són vetlladors de nosaltres,
car se'n van sense veure assolits llurs anhels.
Però ens deixen encara una estela folgaire
que illumina l'espai vers el qual han fugit,
i, joiosos, ens diuen que a no tardar gaire
potser sigui més clar aquest cel que han jaquit,
car hi haurà un sol estel més potent, més nodrit,
que amb la llum de tots junts el veurem fix enlaire

PROUS I VILA.